

som til Staten, thi Kommunerne ville ikke komme til at give samme Renteafdrag.

Foruden disse i mine Tanker store reelle Fordele, der ere forbundne med det foreliggende Forslag, er der endnu en Fordel i Sammenligning med, hvad man ellers har kendt, i Sammenligning med den personlige Indkomst- og Formueskat, en Fordel, som jeg vurderer endnu højere. Det er den, at man efter dette kommer bort fra denne besværlige Inkvisition i andres private Anliggender, i det væsentlige. Den er der kun Tale om efter dette Lovforslag for Erhvervsudbyttet og Forretningens Drift, og saaledes er det ogsaa i England, men ellers er den i øvrigt borte. Dette inkvisitoriske System er efter min Mening Hovedgrunden til, at den personlige Indkomstskat er mere eller mindre ilde lidt, for ikke at sige forhadet, overalt, hvor den er gennemført. — Dertil kommer saa Umuligheden af at gennemføre den personlige Indkomst- og Formueskat, uden at vedkommende kan paa forskellig Maade snige sig fra Skatten, noget, som kan berettige til at kalde den personlige Indkomstskat en særlig Skat paa Ærlighed og kalde den gennemgaaende demoraliserende. Forsøg paa fra Befolkningens Side at gaa under Beskatningen vil selvfølgelig ikke udeblive, ethvert vellykket Forsøg vil trække flere efter sig; vi se jo andre Steder, at det er kommet saa vidt, at det egentlig slet ikke betragtes som en uhæderlig Ting — lige som i gamle Dage Smugleriet — dette at snyde sig fra Statskatterne. Dette er demoraliserende for Befolkningen. Det endgaas ved Regeringens Forslag, og det er Hovedgrunden til, at jeg saa ubetinget foretrækker Indkomst- kildebeskatningen fremfor den demoraliserende og ofte ubillig anvendte personlige Indkomstskat. Det er for mig ret oplysende om dette Forhold, at man, som bekendt, i England har lært den personlige Indkomstskat at kende, og det til Gavns, under Napoleonskrigene — det var en Nødvendighed — men saa snart der blev en Smule Luft efter disse Krige, afskaffede man den i England, og man gjorde alt, hvad man kunde, for endogsaa at udslette Sporene af den ved at tilintetgøre alle de Aktstykker og alle de Undersøgelser, hvorpaa denne tidligere personlige Indkomstskat havde hvilet. Saa var man fri en rum Tid i England for Indkomstskatter, indtil man i et stort og vigtigt nationalt Spørgsmaal: Korn- toldlovens Ophævelse, ansaa det for nødvendent at skaffe en betydelig midlertidig Indtægt for Statskassen, og det gjorde man saa

ved, om jeg husker ret, blot for 3 Aar at faa bevilget en Indkomstkildeskat. Det var i Aaret 1842 eller 1843, saa vidt jeg husker. Og denne rent midlertidige Skat bestaar endnu den Dag i Dag i England, den har altsaa nu bestaaet i 58 Aar, og den bevilges Aar efter Aar med et bestemt Beløb efter Statens Behov. Deraf drager jeg den Lære, at samtidig med, at det engelske Folk fuldt saa meget som noget andet har vist sig at være villigt til at bringe store, meget store Ofre for at fremme Stats- og Samfundsformaal, betragter Englænderen det som enhver fri og selvstændig Mands Ret, at ingen kan blande sig i hans personlige Anliggender ud over det, som Statsvellet ubetinget fordrer. Englænderen har med Møje og med Ulyst baaret den personlige Indkomstskat i en Tid, hvor England maatte anspænde det yderste af sine Kræfter for at føre Kampen igennem, nemlig i Begyndelsen af Aarhundredet, men det første, de friede sig for, var den personlige Indkomstskat. Efter den personlige Indkomstskat kom Kildebeskatningen i en ganske enkelt Anledning og for en ganske kort Tid, og denne Kildebeskatning har det samme stoute Folk fundet sig i indtil nu, altsaa den har ikke været fornærmelig for den selvbevidste Englænder, den har ikke været en Krænkelser for det, han anser for sit Palladium, det at være Herre over sit eget. Jeg vilde ønske, at denne engelske Følelse, ikke blot med Hensyn til Offervilligheden men ogsaa med Hensyn til at kræve det, der er det vigtigste, Friheden og Selvstændigheden for Personen i et frit Land, at ogsaa den maatte være noget almindeligere og blive noget almindeligere hos os. Da vilde der aldrig være Tale om at indføre en personlig Indkomst- og Formueskat.

Hermed skal jeg slutte, idet jeg dog skal tilføje, at under Forhandlingerne er der kommet adskilligt frem, som ogsaa kunde kræve Svar; jeg kan deriblandt nævne det om den uheldige Indfyldelse, det vil have paa Toldlovgivningen, at et Bidrag til Kommunen skulde udmaales efter, hvad Tolden havde givet Statskassen i foregaaende Aar. Det vil jeg ikke komme ind paa her, thi det forekommer aldeles ikke i denne Lov, det vil senere komme til at foreligge, og saa vil der jo blive Anledning til at svare derpaa.

Madsen-Mygdal: Jeg har forlangt Ordet allerede i Gaar for at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad vi hørte fra den højtærede Finansminister her i